da aega aias temma omma ammeti rõmoga ja sure nähtawa kassoga.

Kannatades, jätta ennast Jummala holeks.

Ühhes küllas ellas üks mees, mailm ei teädnud paljo temmast, ehk tedda kül keigeparremalte rahwa hulka tulleks arwata. Ta olli õiglane mees, ja kartis Jummalat; hoidis kurja eest; teggi tööd ja nägi waewa tassase waimoga, ja sõi omma ennese leiba. Ei ta paljo räkind, agga sedda ennam teggi ja kannatas weel paljo ennam. Arratüddinematta olli temma omma tõ kallal, agga segipärrast olli temmal aeaa kül, ka selle ette murret kanda, mis paljo ennam on kui tõ. Temma laste kaswataminne ja keik mis ta neile olli kätte õppetanud näitis wälja, mis ka selle polest waeste suggugi jouab, kui agga nou ja tahtminne hea. Isse ka käis omma laste eel, ja püdis ikka targemaks minna, ja ei olnud mitte surelinne se peäle, egga tahtnud ka teiste eest wäljapaista; ei ta teind kellelegi kurja, ellas rahho sees iggamehhega, aitis nou ja tõga ni kui joudis, egga woind ka ükski temma peäle nurrise da. Monda olli ärrakatsnud, ja olli ärrakatsutud mitmest waewast ja õiete imme olli nähha, et keikssugguse wilietsused just temma kätte tullid, kes ommeti kül parrema wäärt olleks woind olla. Ollweiste többi likumas, kohhe siis olli temma karja kallal; äppardas Jummal wilja ärra, ikka temma põld siis olli keige-